

РЕШЕНИЕ

№ 1633

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9772** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Карентал“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от С. А. Г., управител със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 7, чрез адв. Б. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0282-000103 от 25.09.2022 г., издадена от И. П., на длъжност Началник група към ОДМВР Б., РУ-К., с която за извършени от водача на МПС Д. Дибанинс нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП, на жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС, е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „М. В. ЦДИ 2.2“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца. Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че дружеството жалбоподател се занимава с отдаване на коли под наем, като за процесното МПС е сключен договор за наем с друго лице, което е правоспособен водач, а не посоченото такова като водач на МПС. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия поддържа жалбата, като излага доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендира разноси за заплатена държавна такса.

Ответната страна – ОДМВР Б., РУ-К., редовно призован, не изпраща представител, в депозираното по делото становище счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 22-0282-000103 от 25.09.2022 г., издадена от И. П., на длъжност Началник група към ОДМВР Б., РУ-К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП — прекратяване на регистрацията на собствения на „Карентал“ ЕООД л.а „М. В. ЦДИ 2.2“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнети 2 бр. регистрационни табели СА СВ 5410 ВТ и СРМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Д. Дибанинс, при управлението му в [населено място] след извършена проверка било установено, че водачът е неправомерно лице, което било нарушение на чл. 150 от ЗДвП и за което му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № АД24022 от 25.09.2022 г. Въз основа на тях е издадено НП № 22-0282-000207 от 25.09.2022 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат

принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Видно от съдържанието на цитираната по-горе норма на чл. 171, ал. 1, т.2а, б. „а“ от ЗДВП, ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС се налага на собственик, чието ППС е управлявано от неправопособен водач. За налагането на ПАМ е необходимо да бъде доказано, че наказаното лице е собственик на ППС, което е управлявано от неправоспособен водач.

Констатирано е, че водачът на МПС – Д. Дибанинс, не е правоспособен водач. Между страните не спорно и обстоятелството, че собственик на МПС е „Карентал“ ЕООД.

В конкретния случай, доводи на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е предоставял управлението на неправоспособният водач Д. Дибанинс. Същите обаче са ирелевантни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДВП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на ППС на неправоспособен водач. След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е неправоспособен такъв, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Следва да се посочи, също, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДВП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Ако лицето е притежавало СУМПС към датата на проверката в тежест на жалбоподателя е било да докаже това обстоятелство, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДВП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно

приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на М. А. Т. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Карентал“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от С. А. Г., управител със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 7, чрез адв. Б. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0282-000103 от 25.09.2022 г., издадена от И. П., на длъжност Началник група към ОДМВР Б., РУ-К., с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: